

Når arbeidsledigheten

Fædrelandsvennen

Kristiansand

trykker.

20.10.38

Au Marie Egland Drangsholt.

Alle er vi vel enige om at arbeidsløshet er en ulykke, som når den treffer en familieforsørger — ikke bare gir ham bekymringer og sorg, men som i like grad og kanskje vel så det treffer hustruen og barna forøvrig.

Det har ennå ikke lyktes noen å løse arbeidsløshetens problem. Mon Oxfordbevegelsen med tiden kan gjøre det? Det er jo en av dens mange oppgaver. Ja, det var å håpe!

Det er mange som ser sine livsmuligheter lagt øde. Ungdom mellom 15 og 25 år, utgjør en stor del av de arbeidsløse. Noen har fullstendig opgitt håpet at samfundet har bruk for dem. Menneskene reagerer på forskjellig måte overfor ulykke og bekymringer. Det var en arbeidsløs hos mig forleden dag — han hadde noe kram å selge. Spurte om å få litt mat — som han fikk — og mens han nippet til kaffen som var litt for varm, kom det tungt med et sukk: »Det er vondt å være arbeidsløs.« »Ja, ondt,« sa jeg. »Desperasjon og arbeidsløshet gjorde mig til en dranker,« fortsatte han om en stund. »For jeg skal si Dem, frue, at de arbeidsløse er styrtet ned i den avgrunn som på bunnen bærer en lignende innskrift som Dantes' helvede: Enhver

som kommer her må la håpet fare!« Atter sukket han — tungt, langt. »Jeg har vært gift og lykkelig en gang, jeg også. Men nu . . .« Han spiste og pratet inne i mellom — og jeg forstod at han hadde opgitt alt håp.

Ja, dessverre, det er nok flere med ham, som det har . . .

Det er umulig å si at det ikke er gjort noe for å avhjelpe nøden. Det er gjort meget. Men ikke nok.

Det går mange livstrette mennesker om i verden idag — i by og bygd, på land og sjø, som en følge av arbeidsløsheten. Trette av livet, trette av skuffelser og motgang. De kjemper med trette tanker på kampen for tilværelsen. Jeg tror neppe vi aner hvor meget av sorg, nød og fortvilelse det finnes i mange hjerter og hjem rundt om i vårt land.

En fellesarv for alt ondt her i livet er lidelsen, hvad enten det skyldes det ene eller det annet. Og lidelsen slipper vi ikke fra, ikke en eneste, tror jeg.

Det er bare om å gjøre: å kunne stampe mot brodden, være tålmodig, for tiden trenger virkelig tålmodige mennesker.

Det er slett ikke rart om den arbeidsløses hustru taper tålmodigheten, motet. Men det er ba-

re ett å gjøre: Forsøke ikke å gjøre sitt til å øke den i forveien så tunge byrde.

Det er kvinner som er blitt sløve i kampen, som har opgitt skinnnet og hjem hvor armoden er åpenbar — kvinner som overdynger mannen med bekymringer. Men det er også kvinner som gjør alt for å få utkommet til å rekke til (og ikke minst til det som vises overfor folk). De skjuler savnene og sorgene med munnen lukket av kampen for å skjule og fornekte for all verden — og kanskje også for sig selv.

Når jeg har sett og talt med en av disse kvinner, tenker jeg at de må ha gjennomgått meget for å bli så sterke — så rolige. For også de har hatt drømmer om lykken engang, og som unge pike lengtet etter noe som lå og lokket etsteds lengere fremme i livet — som skinnende eventyr. De har vært pene som unge, staute og friske. Nu er spenstigheten borte, ansiktet falmet og øinene slukket. De blir hjemsoekt og plaget av syner — en drøm om alt som var en gang . . . og nu ferdige med allting for sig selv, — bare leve i barna, de elskede små som klammer sig fast til sin mor, til de er blitt store og flyr ut av hjemmet.

Moren er glad i ungene sine fordi hun ikke kan la være — og de er glad i henne fordi hun er god mot dem og de trenger henne. For barnas skyld fornekter hun nøden, gjemmer den bort i mørket, setter alt inn på å gjøre livet lyst, legger sig i selen for hjem, mann og barn. Dette virker stimulerende på mannen, han får følelsen av at han enda har noe å leve for, føler sig takknemlig og fornøyd ved å være hjemme hos sine kjære, hvor man forsøker å holde den gamle lune stemning vedlike som før han blev arbeidslødig.

»Livet er en kamp med trolle«, sier Ibsen.

De fleste av oss er vel enige i det. Og det gjelder bare å få kraft til å sette skulderen til hjulet og løfte videre.

Marie Egland Drangsholt.

04-03-007

26. 10. 38

Houseparty på Sand i bededagshelgen.

Haugesunds Dagblad
Et større oxfordmøte i
Haugesund utsettes.

Oxfordgruppen i Haugesund har i lengere tid arbeidet med planer om et større møte, som skulde være avholdt her i byen i bededagshelgen. I den anledning hadde man gaatt til leie av flere av byens lokaler, blandt annet skulde Festivitets kino-sal benyttes til et morgenmøte og et middagsmøte de tre dager møtet skulde vare.

Imidlertid kolliderte dette stevne med et større arrangement av gruppen i Oslo, slik at det blev vanskelig for nogen av lederne aa komme hit. Man har derfor funnet det best aa utsette det paatenkte møte til senere i november.

Derimot skal der i bededagshelgen holdes et større house-party paa Sand. Det begynner torsdag kveld den 3. november, og fortsetter over søndagen. Til stevnet venter man deltagere fra byene paa Vestlandet, og fra hele Ryfylke. Deltagerne vil bli innkvartert på hotellene der inne saa langt plassen rekker, og videre i endel private hjem.

Rogaland, Stavanger

Oxfordmøte på Sand.

— 26. 10. 38

I bededagshelgen skal det holdes et større house-party på Sand. Det begynner torsdag kveld 3. november, og fortsetter til over søndagen. Man venter stor deltagelse fra hele Vestlandet.

Hvad folk snakker om -

Morgenavisen, Bergen 27. 10. 38
At folk snakker om Oxford-bevegelsen er vel ikke noget nytt. Og at det er mangeslags snakk om den som av alt annet er vel så. Nogen er hånlig, andre er forarget, nogen er likegyldig og nogen er begeistret. Ja, mange er sikkert også takknemlig.

Det er f. eks. jeg.

Om det er heldig med alt dette snakket er vel en annen sak. Iallfall burde en slik bevegelse være forsiktig, — varsom — og ikke utfordre. Når der nu skal holdes et møte i en annen by og der slås på størtrommen som om det var amerikansk cirkus man gikk igang med, så er ikke det bra. Der tales om generalstabschefer i en divisjon som fører krig mot djevelen, om fremstående folk innen bevegelsen som «håper på sensasjon» (!), om «ytterlige sensasjoner» og mere av denslags. Ja, man reklamerer med «de optredendes» som om det hele dreiet sig om en vanlig cabaret-forestilling.

Det gjør så ondt å se en slik bevegelse maltraktert i folks bevissthet på denne måte.

Den har ikke fortjent det.